

Socialministeren (Steincke): Hvis ikke disse Forslag til en Socialreform havde været Genstand for ugelange Forhandlinger her i det høje Ting i de foregaaende Aar, eller hvis det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen havde kunnet deltage i disse Forhandlinger i de tidligere Aar, vilde det maaske have været rimeligt at indlade sig i en Diskussion om forskellige af de Spørgsmaal, det ærede Medlem rejste, men som Forholdene nu ligger, efter at disse Forslag i Aarevis ikke alene har været til Behandling her i Tinget, men har været Genstand for talrige Diskussioner i Tidsskrifter og Blade rundt om i Landet, vil det vel være noget urimeligt, om man begyndte paa en Diskussion om selve de bærende Principper. Jeg skal derfor kun sige til det ærede Medlem, at hvis vi i Øjeblikket stod paa bar Bund herhjemme og skulde opbygge en Sociallovgivning, vilde det maaske være rimeligt paa visse Omraader at følge andre Principper end dem, der er nedlagt i disse Love. Men naar der her er Tale om en Menneskealders successive Lovgivning, hvorved man lidt efter lidt ad forskellige Veje har søgt at betrygge de daarligst stillede i Samfundet ved Hjælp af stadig stigende Udgifter, saa vil det være formaalsløst at begynde at diskutere de bærende Principper; saa maa man søge paa det Grundlag, der foreligger, at naa til en Afslutning, en foreløbig Afslutning, af denne Lovgivning til yderligere Betyggelse af de forskellige Klasser af Befolkningen, som den skal komme til gode. Og saa er der jo ingen Mulighed for en Diskussion mellem det ærede Medlem og os andre, thi som bekendt hævder det kommunistiske Parti, specielt ogsaa overfor Sociallovgivningen, at man ingen virkelige Forbedringer naar for den arbejdende Befolkning gennem det, man kalder „Kohandel“ paa Rigsdagen. For os, der mener, at man, saa vidt det overhovedet er gørligt, skal gaa frem ad den demokratiske Vej, er der ingen anden Mulighed aaben end at søge gennem Forhandling mellem de forskellige Opfattelser i Befolkningen — det, som Kommunerne altsaa kalder „Kohandel“ — at opnaa saa gode Resultater, som det efter Forholdene overhovedet er muligt at opnaa.

Jeg vil da ogsaa til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sige, at det Land, hvis Forhold han i øvrigt sværmer for, nemlig Rusland, har i Virkeligheden tilsigtet at oparbejde ganske tilsvarende sociale Forsikringslove, som Danmark har; kun at man paa Grund af de daarlige økonomiske Forhold og de vanskelige Forhold i det hele

taget i Rusland ikke er kommet nær saa langt, som vi er. Da det ærede Medlem jo ikke indlod sig i en nærmere Diskussion om dette Spørgsmaal, skal jeg undlade at drage Sammenligninger mellem den russiske Sociallovgivning og den danske Sociallovgivning. Men det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, at selv om ikke denne Socialreform med de talrige Forbedringer, som jeg foreslaar, bliver gennemført, saa er den danske Sociallovgivning dog i Øjeblikket langt bedre end den russiske og yder langt større Betyggelse for langt større Dele af Befolkningen, end noget andet Lands Lovgivning i Øjeblikket gør.

Aksel Larsen: Ja, at disse Love har været behandlet og debatteret før her i Tinget, uden at det kommunistiske Parti har deltaget deri, er dog noget, som man ikke kan bebrejde os. Jeg skal til Socialministerens — eller hedder det „den højtærede“ Socialministers? — Bemærkninger kun sige følgende: Vi er taknemmelige for den principielle Erkendelse, der ligger i Erklæringen om, at hvis vi stod paa bar Bund, var det maaske muligt at følge andre Principper; men vi har en Menneskealders Udvikling, Lovgivning og Principper at bygge paa, og dem kan vi ikke forlade. Nu vel, vi er klar over, at det er Socialdemokratiets politiske Grundopfattelse, at de Principper, Samfundet har bygget paa i mere end en Menneskealder, bør man ikke forlade. Vi Kommuniste er af en diametralt modsat Opfattelse, nemlig den, at disse Principper hurtigst muligt maa forlades, at vi ikke et eneste Øjeblik sanktionerer dem, og at hele vort Arbejde gaar ud paa at faa disse Principper forandret.

Det drejer sig ikke om et Spørgsmaal som „Kohandel“. Socialforsikring i det kapitalistiske Samfund har intet at gøre med Forsikring af Samfundets Medlemmer. Det er Samfundets egen sociale Forsikring mod sociale Uroligheder og Omvæltninger — det er i Virkeligheden det, der ligger i Ordet Socialforsikring. Men i hvert eneste demokratisk System og i hver eneste demokratisk Foranstaltning vender man netop Begreberne paa Hovedet, for at ikke Befolkningens brede Masse, de, der stiller Krav om sociale Foranstaltninger, skal blive klar over Forholdet. Et ganske tydeligt Eksempel har vi netop i den i denne Lov omtalte Sygekasseforsikring. Man forlanger, at ubemidlede skal være Medlemmer af Sygekasserne og skal betale mere end et halvt Hundrede Mill. Kr. aarligt i Kontingent for at faa nogle „Tilskud“ af Samfundet. Na-